

Ζωή νυν και αεί

/ Γενικά / Ορθόδοξη πίστη

«Άληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δέ βίος σκιά καί ἐνύπνιον καί γάρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· Ὅταν τόν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ Βασιλεῖς καί πτωχοί. Διό, Χριστέ ὁ Θεός, τούς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος».

Δηλαδή: Πράγματι, μάταια τα σύμπαντα: η δε ζωή σκιά και όνειρο. Άδικα ταράσσεται κάθε άνθρωπος, διότι, όπως είπε η Γραφή «όταν κερδίσουμε τον κόσμο, τότε θα κατοικήσωμεν στον τάφο», όπου βασιλιάδες και φτωχοί θα βρίσκονται μαζί. Γι' αυτό, Χριστέ, Θεέ, ανάπαυσε όσους έφυγαν, ως φιλόανθρωπος.

Το πιο πάνω τροπάριο, από τα βιβλία της Παρακλητικής, που ψάλλεται το Σάββατο το πρωί, όταν ο ήχος της βδομάδας είναι ο πλ.β', μας παρουσιάζει την πραγματικότητα του εαυτού μας, της ζωής μας: Τίποτα μόνιμο δεν υπάρχει και κανένας δεν θα μείνει για πάντα.

Η ημέρα του Σαββάτου είναι αφιερωμένη στους κεκοιμημένους, όπως και η Κυριακή στην Ανάσταση του Κυρίου. Γι' αυτό η ορθή μέρα, σύμφωνα με την παράδοση της Εκκλησίας, που τελούνται τα μνημόσυνα είναι το Σάββατο κι όχι η

Κυριακή. Όμως κατ' οικονομία – κατά συγκατάβαση δηλαδή για πρακτικούς λόγους επεκράτησε και την Κυριακή.

Τα διάφορα τροπάρια, όταν δεν έχει εορταζόμενο άγιο το Σάββατο, αναφέρονται στην ανάγκη να ευχηθούμε για τους αδελφούς μας που έφυγαν απ' αυτόν τον κόσμο, ώστε ν' αναπαυτεί η ψυχή τους στη χώρα των ζώντων, εκεί που «δεν υπάρχει πόνος ή λύπη ή στεναγμός, αλλά ατελεύτητη ζωή».

Συγχρόνως όμως μας θυμίζει και τη δική μας αναπόφευκτη πορεία, που θα πρέπει να συνοδεύεται με τη μετάνοια ως επιθυμία να ζήσουμε από τώρα τη ζωή του Θεού.

Έτσι, ζώντες και κεκοιμημένοι, ευρισκόμαστε στην αγκαλιά του Θεού Πατέρα μας, με τη στοργή, την κατανόηση και την αγάπη Του. Ο φόβος δεν πηγάζει από την τιμωρία Του, όταν παρεκκλίνουμε από τις εντολές Του, αλλά από το ενδεχόμενο να χάσουμε την ομορφιά και τη χαρά του παραδείσου που είναι η ομορφιά και η χαρά της παρουσίας Του. Αν από τώρα δεν έχουμε εμπειρία μιας τέτοιας παρουσίας, πώς θα πορευτούμε για την πρόσωπο προς πρόσωπο συνάντησή Του;

Δημιουργείται η απορία, σε όσους προβληματίζονται για τη μετά θάνατο ζωή, τι υπάρχει μετά, πώς θα νοιώθουμε και τι θα κάμνουμε. Βέβαια, τα ερωτήματα αυτά όπως και άλλα παρόμοια, ως ανθρώπινα, δεν είναι καταδικαστέα. Άλλωστε, ποιος είπε ότι δεν πρέπει να προβληματιζόμαστε; Μήπως η πραγματική πίστη δεν περνά από προβληματισμό και αμφιβολία;

Όμως τα ερωτήματα αυτά γίνονται με βάση τον κόσμο αυτό των αισθήσεων. Στον άλλο κόσμο οι αισθήσεις του σώματος, ως νεκρό και άψυχο πού είναι πια, παύουν να υπάρχουν. Μια άλλη αίσθηση, ως εμπειρία της Χάριτος του Θεού, κυριαρχεί. Αλλά αυτή η εμπειρία αρχίζει από το νυν αιώνα! Όσοι την αισθάνθηκαν, έστω και μια φορά στη ζωή τους, τους είναι γνωστή και κατανοούν, έστω και λίγο, τι ζουν οι κεκοιμημένοι κοντά στο Χριστό και τι στερούνται όσοι βρίσκονται μακριά Του.

Η ζωή αυτή μας δόθηκε ως δώρο από την Αυτοζωή. Ας μην τη σπαταλούμε επιπόλαια ως να είμαστε αθάνατοι κι ας μη ζούμε υπερήφανα ως εμείς να είμαστε η ζωή ...

Στην Εκκλησία, όπως τη ζουν οι άγιοι, βρίσκουμε τον τρόπο να ζούμε τη ζωή αυτή και συγχρόνως να βαδίσουμε προς την αιώνια, με την ελπίδα και την καλή παρησία των αδελφών του Αναστάντος Χριστού.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com